

A tak žil orel mezi slepicemi a učil se dělat všechno tak jako ony. Ovšem jak rostl, začal vypadat jinak než slepice.

Jednoho dne přišel farmáře navštívit jeho přítel. Spatřil mezi slepicemi orla.

„Hele! Tohle není slepice. To je orel!“

Farmář se na něj usmál a řekl: „Jistěže je to slepice. Podívej – chodí jako slepice, jí jako slepice. Myslí jako slepice. Jistěže je to slepice.“

Ale přítel se nedal přesvědčit. „Dokážu ti, že to je orel,“ prohlásil.

Farmářovy děti pomohly příteli orla chytit. Byl dost těžký, ale farmářův přítel ho zvedl nad hlavu a řekl: „Nejsi slepice, ale orel. Nepatříš zemi, ale nebi. Leť, orle, leť!“

Orel roztáhl křídla, rozhlédl se kolem, spatřil, jak slepice něco zobou, a skočil dolů, aby spolu s nimi mohl hrabat a hledat něco k jídlu.

„Vždyť jsem ti povídal, že to je slepice,“ řekl farmář a prohýbal se smíchy.

